

12a expedició del GECT

Intent al Cerví/Matterhorn (Alps del Valais - Suïssa)

Dates: 16 i 17 d'agost de 1991

Participants: Meli Carrilero, Lluís Díaz

Zermatt és, per a qui arriba per primera vegada com nosaltres, una veritable sorpresa al mig d'una de les zones alpines més famoses i concorregudes de Suïssa. Només es pot arribar en un petit tren, els cotxes s'han de deixar al poble de Täsch. Cases boniques i multicolors guarnides de flors són un reclam pel turista i el muntanyenc. Es pot passejar tranquil·lament pels carrers sense soroll, el transport de persones i equipatges està proveït per alguns pocs vehicles elèctrics o de tracció animal.

La causa de la fama mundial de Zermatt es veu només baixar del tren: pel damunt de les teulades, la silueta esmolada del Matterhorn (com li diuen els suïssos) o Cervino (com diuen els italians) fa de frontera entre Suïssa al nord i Itàlia al sud. Sembla un veritable ullal que s'alça desafiant al cel, una piràmide perfecta i aïllada, la muntanya ideal.

L'atac al Cerví per la seva via normal, l'aresta Hörnli, comença agafant el telefèric que, en dos trams, ens deixa a prop de Schwarzsee, un petit llac a 2.552 m. Aquí neix un sender ample i transitat que en poc més de dues hores puja fins el refugi Hörnli, a 3.260 m. Gent de tot el món s'atansa fins aquí per gaudir de la vista incomparable al peu del colós. Mirant cap a l'est, la carena comença als Breithorns, segueix per Pollux i Castor, Lyskamm i acaba amb tot el massís del Monte Rosa que es desplega com un mapa. Cap el nord, la Dent Blanche, Ober Gabelhorn, Zinalrothorn i el gegant Weisshorn tanquen l'horitzó.

El dia de l'atac comença d'hora. Al voltant de les 4 de la matinada, més de cent persones es llancem aresta amunt perseguint el cim. Anem darrera de les rastres de llum dels frontals que indiquen la ruta correcta enmig del laberint de pedres. Les primeres llums de l'albada es retallen darrera el Mont Rosa mentre anem progressant. En aquesta zona la grimpada és fàcil i no cal anar encordat. La roca està seca i no rellisca, millor. La calor de sol ixent ens escalfa. Parem a fer un mos i seguim, les veritables dificultat no triguen en aparèixer: la Moseley-Platte, un díedre llis de 3r grau que cal superar per arribar a la cabana Solvay, refugi d'emergència a 4.003 m. La Mosseley superior és un altre pas difícil per sortir del Solvay i entrar de ple en l'esmolada aresta.

Aquí ja calen tot els estris, a més d'anar encordats. Les hores van passant metre grimpem sense parar, un pas darrera l'altre. La sensació és molt aèria i gratificant. Passa el temps i arribem a l'Espatlla, una ondulació en forma d'esglaó que dona pas a la cara nord, recoberta permanentment de neu i glaç. Ens calcem els grampons i progressem lentament. Apareixen les maromes, gruixudes cordes que han instal·lat per facilitar i assegurar el trànsit dels centenars de persones que hi passen cada dia.

Passada l'Espatlla, l'aresta es redreça fortament en el tram més difícil de la via, uns ressalts verticals de 4rt grau que les maromes permeten superar amb més comoditat però no sense una gran exposició al buit de la cara nord. Degut a la presència de clapes de gel s'han de fer amb grampons i l'escalada es torna encara més complicada. Aquí, l'aglomeració de gent que puja i baixa es fa patent i entranya un perill real, com comprovarem de seguida.

Mentre nosaltres, lluitant contra el cansament, intentem superar amb molt d'esforç un pas darrera l'altre, en un moment determinat patim una caiguda. Per sort, la corda ens assegura i evita l'accident: ha estat un fort ensurt que ens fa pensar en les possibles conseqüències.

Mentre descansam per recuperar-nos, sentim el motor d'un helicòpter de rescat. Hi ha hagut un accident: a prop nostre, un escalador que baixa ha clavet

els seus grampons en la mà d'un que puja i que, malferit, surt de l'aresta penjat de la corda de l'helicòpter que el baixa a la vall. Durant l'hora llarga que dura el rescat, els socorristes aturen tothom per evitar que alguna pedra després caigui sobre les pales de l'aparell. Veiem com moltes cordades giren cua.

Espantats per la caiguda, freds per l'aturada, sense l'ànim necessari i veient que ens pot caure la nit a sobre, decidim renunciar i comencem els ràpels de baixada desfent el camí de moltes hores. Un altre dia serà, amb millors condicions. La muntanya ens esperarà.